

Levél Zalánnak, aki azért Tibor,

és ezért Tibornak, akkor is, ha Zalán, hiszen „Zalán” csak áruvédjegy, mint akármely mosóporé, a „Tibor” pedig ezúttal egyetlen ember neve, és hát ez az egyetlen ember, nem a neve, lesz ötvenéves, amiről ő feltehetőleg azt hiszi, nagyon sok, túl sok, ez a levél pedig arról szeretné meggyőzni, hogy dehogyis sok, írójaja őszintén gondolja: bárcsak én is, én is köztetek lehetnék, ti ötvenes leventék, de tudja, nem lehet és akkor se vége a világnak, hiszen lehet most például veled, Tibor, egy nagy ölelésre, már attól is megifjodik, hiszen van szimpatikus mágia, olyat ölel, aki fiatal és fiatalon is már mennyi mindent végzett, mennyi verset, írást, bort és egyebeket hagyott maga mögött múltjának csataterén, diónüszosi ábrázatával, olyan, akár a nap, még borújában is ragyog, esetleg felhőkön át, az arctalan nemzedék nagyon is arcos és harcos, azaz nem közharcos felvezetője, ifjú szívekben él, mert ifjú szívvel olyan, aki tudja, harcunkat sohasem harcoltuk meg, csak harcoljuk-hurcoljuk, mint a ránk tukmált, de meg nem tagadott koloncot, nem koncot, nem osztható meg, senki sem vitathatja el mástól, a másiktól, mindenkinek, kinek-kinek a magáé, hogyan is lehetne másként, Tibor, ha Tiborkodásod a „Zalán” áruvédjegy zászlaja alatt is folyik, és az csak annak lehet akármely mosóporé, akit nem érdekelnek a mosóporok, nem mos, nincs neki mit, hiszen másoknak, annak az embernek például, aki ezt írja neked, nem akármely, mert akármelyt szeretni és becsülni nem lehet, mindig csak az egyetlen, ezúttal azt, aki papírvárosban lakik, olyanban, amelyik el se készült még, csak épül és épüljön is, szépen bevonva halvérfestéssel, attól lesz gyászosan vidám, miközben egy tercett trilláz enyhe gyászindulót olyan helyen, hol nemzet süllyed, sohasem múlt időben, el, el, el, ahogy benned-belőled is az ötven el, el, aztán a többi, a még sok, a még sokat ígérő, sok ígéretet betartó, az elmúlásnak betartó évek, évek? dehogyis évek, a fa sem évgyűrűk sora, csak éppen nem lenne nélkülük, az évgyűrűk nem lomb, nem virág, nem gyümölcs, te viszont, Tibor, lombosodj, virágozz, légy továbbra is gyümölcsöző, ezt kívánja öreg és dehogyis öreg barátod,

András (a) Sándor